

Îmi plânge sufletul de ciudă

Ciprian Antoche

ÎMI PLÂNGE SUFLETUL DE CIUDĂ

Capul plecat, sabia nu-l taie
Nici demnitate-n om nu face,
Poporul ni-i spurcat şiroaie
Şi glasul ţării putred tace.

Slugarnici suntem la stăpâni
Robind pe brânci...al nost pământ,
Se răscolesc vechii români
Văzând cum toate...nu mai sunt.

De ce-au murit lungi generaţii
Dând brânca-n arme cu coloşii?
Să-aducem noi prelungi ovaţii
Celor ce ne-au ucis strămoşii?

De ce-au lăsat copii orfani
Plecând la luptă pentru ţară?
Să ne-nchinăm la pumn de bani
Vânzându-ni neamul în ocară?

De ce-au murit bunicii voştri
Stimaţi români, stimaţi prelaţi?
Să şadem noi, buccii ca proştii
Privind cum suntem crunt furaţi?

Al nostru somn, tăcere-amară
Va naşte-n generaţii lene,
Ce-or cam uita ce-i aia ţară
Schimbând itari cu-a lor ismene.

Va naşte slugi cu cap plecat
Crezând că-aşa ne şade bine,
Văzând la noi, cum apăsât
Cerşim în lacrimi colţ de pâine.

N-or şti ce-i falnic tricolor
Şi nici hotar de apărat,
Vor învăţa ce-i mai uşor:
„Supus să fii şi-ngenuncheat”!

Îmi plânge sufletul de ciudă

Cu mine plânge-o Româtime,
Pumnii pe armă îmi asudă
Voind să lupt cu-a noast' prostime.

Vai nouă, nație supusă
Ce vindem altora popor!
Sculați străbuni că-i masa pusă
Lăsați-mă pe min-să mor!